

прочита и прѣговаря не еднажъ, нъ сто пѣти съ ползъ; что-то да привлечя и облагородва души-ты, и на кѣсо да е потребно на всички-ты, като единъ молебникъ, кой-то не само днѣсь или утрѣ, нъ и въ всички-ты врѣмена да запазва достоинство-то си.

Зачто-то свято-то писаніе, като има подобно дастойнство, было е въ всички-ты вѣкове едно поправително, растушително и пріятно заниманіе, и таквось ще бѣде и въ всички-ты бѣдѣщи вѣкове; за това изискваше ся да ся изврше и едно таквось дѣло, кое-то по величіе-то и прѣвѣсходство-то на мысли-ты да ся надварва съ него. А това дѣло не можяше да съдържява направо вѣроисповѣдни поученія, нъ да наставлява читателя въ вѣроисповѣданіе-то, да му вдлѣбыва въ сърдце-то назначеніе-то му, да му облагородва чувствуванія-та и да го постави способенъ на благодѣтелие и на добродѣтелие. Най паче въ днешно-то прѣнебреженіе за благочестіе-то, това бы было много сгодно да распрѣсне всеобщѣ-тѣ развратность, коѣ-то нечестіе-то носи съ себе си, и да подканя мысли-ты въ опознаніе на високо-то Сщество.

Кога-то издатель-тъ ся привлечяше вътрѣшно съ сладкій тоя сънъ, същый завчясъ ся убѣди, че високо-то прѣговаряніе на това дѣло за одного само ще бѣде твърдѣ смѣлостно; зачто-то колко опытность, колко зрѣла мѣдрость, колко чловѣчески знанія ся изискватъ въ това тѣло. И тѣй за сполучваніе